

[Indenrigsministeren.]

disse Bestemmelser kan Kommunerne vedtage Opkrævning af Grundværdistigningsskyld til Kommunerne, men de kan ogsaa undlade det; der er givet Kommunerne Selvstyre paa dette Omraade. Efter dette Lovforslag skal Grundværdistigningsskyld opkræves af alle Ejendomme i Kommunerne fra 1. Januar 1929 at regne. Altsaa, det ærede Medlem vil uden Hensyn til Forholdene i Kommunerne, uden Hensyn til de Indtægts- og Beskatningsforhold, der i Forvejen maatte findes, borttage Kommunernes Beslutningsfrihed. Han kræver øjeblikkelig Gennemførelse af Grundværdistigningsskyld, og Udgangspunktet skal lægges tilbage til 1927, da man jo ved Vurderingen slet ikke havde nogen Forestilling om, at den skulde kunne bruges til en saa vidtgaende Beskatningsforanstaltning som den, det ærede Medlem her stiller Forslag om. Han lægger dette paa Tingets Bord, og han lader, som om han har Haab om at faa det gennemført. Han er altsaa rede til at tage Ansvar for det, uanset at Vurderingsmyndighederne paa det Tidspunkt, da Vurderingen tilvebragtes, slet intet kunde vide om, at en saa vidtgaende Beskatningsforanstaltning vilde komme til at hvile paa den saaledes foretagne Vurdering. Anderledes ligger det jo efter Loven af 31. Marts 1926 § 8, thi med den Frihed, som der er givet Kommunen til paa det Tidspunkt, den maatte finde det rigtigt, at indføre en Grundværdistigningsskyld, er der forbundet dette, at Grundværdistigningen i saa Fald skal beregnes i Henhold til den Vurdering, som ligger nærmest forud for det Tidspunkt, da Beslutningen træffes af Kommunalbestyrelsen. Det siges i Lovforslaget § 1, at denne Grundværdistigningsafgift skal opkræves halvaarlig, men den skal fastsættes periodisk. Jeg savner her Oplysning om, for hvilken Periode denne Fastsættelse skal finde Sted, men derom vil det ærede Medlem formentlig kunne give Oplysning. Loven skal omfatte alle Ejendomme i Kommunen, dog er der en Undtagelse, som i og for sig ikke forbavser mig. Undtaget skal nemlig alle Ejendomme være, som i Henhold til Lov af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentlig Eje svarer Grundrente. Men det ærede Medlem er dog selvfølgelig ligesom jeg paa det rene med, at den Grundrente, som de vedkommende Ejendomsbesiddere yder, er ikke en Skat, som paahviler dem, men Grundrenten ækvivalerer Forrentning og i nogen Maade maaske Afdrag af den Gæld, der hviler paa Ejendommene, som Ejerne besidder efter almindelige Besiddelsesformer.

Der er andre Ting, som jeg synes er af overordentlig vidtgaende Karakter i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal nævne en enkelt. I § 5 i Lov af 4. Oktober 1919 bestemmes det, at der ved Omvurdering skal bortses fra Værdiforøgelse, som ved Ejerens Arbejde eller Kapitalanvendelse er tilført Jorden, med andre Ord, af den Værdiforøgelse, der saaledes tilvebringes, skal der ingen Grundrente svares til Staten. Men her er der ikke gjort en saadan Undtagelse for alle de Ejendomme, som ikke er Statshusmandsbrug, og for hvilke Grundværdistigningsskyld skal indføres. Her er blot henvist til § 3 i Lov af 7. August 1922, hvori jeg ikke kan se, at det er fastslaaet, at ved Vurderingerne til Ejendomsskyld til Staten skal saadant Hensyn tages. Der siges blot, at for Landbrugsejendomme skal Jorden vurderes til den Pris, som den vilde have i Handel og Vandel i ubebygget Stand, hvis den tænkes tilhørende en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur, og at for andre Ejendommers Vedkommende skal Vurderingen rette sig efter den Handelsværdi, som man maatte antage, den vedkommende Jord vilde have som ubebygget Areal med en økonomisk god Anvendelse for Øje. Man ser her, at de Forbedringer, der ved personligt Initiativ eller ved øget Kapitalanbringelse skabes paa den paagældende Jord, er ikke undtaget fra en Vurderingsforhøjelse, saaledes som Tilfældet er ved Fastsættelse af Grundrente for Statshusmændene, og ikke desto mindre har det ærede Medlem ved Udformningen af sit Lovforslag slet intet Hensyn taget dertil. Det er saa meget mærkeligere, som det neppe kan være en Forglemmelse, hvilket man maaske vilde kunne tænke at det var — det er jo saare undskyldeligt, at en saadan kan indtræde ogsaa ved Udarbejdelsen af et Lovforslag, og derfor kommer alle Lovforslag til en nøje Prøvelse i den høje Rigsdag —, men det kan dog, som sagt, neppe være en Forglemmelse, thi i § 8 i Lov af 31. Marts 1926, den Paragraf, som indeholder Bestemmelserne om den fakultative Indførelse af Grundværdistigningsskylden, er der i 3die Stykke fastsat Fradrag i Grundværdistigningen for Forbedringer hidrørende fra private Foranstaltninger af enhver Art, og en hel Række Eksempler paa saadanne Foranstaltninger er saa nævnt. Jeg anfører dette, fordi jeg gerne vil henstille det til det ærede Medlems behagelige Overvejelse ved hans videre Beskæftigelse med denne Sag.

Det forekommer mig ogsaa besynderligt, at der slet ikke i Lighed med, hvad